

Kampkrant 4 - 2016

Tongeren - Dinsdag 9 augustus 2016

De kampkrant is een unieke uitgave van de Stichting Nationaal Modelvliegekamp

Nieuwe uitdaging in de Amati Award

Amati-award vliegen was ook dit jaar weer een uitdaging. De bedoeling was dat teams van twee vliegers één of een paar brevetfiguren synchroon vliegen. Dat vereist niet alleen goede vliegkunsten, maar ook samenwerking en het maken van afspraken zoals 'wat gaan we doen' en 'wie zegt wat en wanneer'. En dan het gevecht op het veld tegen wind en weer, felle zonneshijn en clubgenoten met vaak volstrekt tegengestelde aanwijzingen. Als kers op de

taart hadden dit jaar acht (aanvankelijk negen) deelnemers zich op het veld opgesteld om een spetterende synchroonvlucht te laten zien. Na drie seconden waren er nog maar acht omdat Tim meteen linksaf sloeg en besloot een boom te rammen. Jammer, maar wel ludiek. Het team liet vervolgens een best spetterende show zien met rugvlucht, koprollen en fraaie manoeuvres. Een evenementje om te herhalen!

Te hooi en te gras

Niets is de kampdeelnemers dit jaar te gek. Uiteraard staat het bouwen en vliegen centraal, maar ook in eten en drinken hebben we vele uitblinkers. Dat onze kampdeelnemers van alle markten thuis zijn is vanmiddag gebleken toen de plaatselijke boer even wilde komen hooien op ons kampeerterrein. Gewapend met hooivorken werd de oogst binnen een half uurtje binnengehaald, waarna de vrijwilligers werden gefeteerd op een Belgisch biertje om weer te doen waar ze ook goed in zijn.

Luc's observaties

Bij het ontwaken met een weerafhankelijk activiteitschema is het dikwijls een euforische gewaarwording om blauwe lucht te mogen ontmoeten. Dit is exact wat mij overkwam bij het openen van mijn tentdoek deze morgen. Een aangenaam warm zonnetje kwam ons tegemoet en de wind lag nog stil. Een prachtig begin voor wat een voorspoedige dag leek te worden.

De modelvliegtuigen verschenen gestaag aan de flightline en zo deden de wolken. Al snel verdween de zon en deed de kou zijn intrede. Uiteraard mocht dit geen voorbode zijn voor een verslechterend aura bij de piloten. Dit gebeurde dan ook niet.

In tegendeel, vandaag is er gevlogen zoals er dit kamp nog niet gevlogen is. De reden hiertoe was een speciaal evenement gepland

voor 14:00 's middags. De Amati Award Synchron Challenge stond al vanaf het begin op mijn verlanglijstje om in teamverband goed voor te bereiden en uit te voeren. Veelal is competitief zijn en moeten winnen niet verbonden aan mijn persoonlijke eigenschappen, maar vandaag heb ik mij sterk gemaakt om die prijs binnen te slepen. Wat begon met een drietal piloten mondde uit in een sterk

verband van maar liefst 8 vliegers. Calmato's, Mustangs, een Extra en andere zelfbouwsels stegen in synchronie op om een demo te brengen van airshow kwaliteit. Ikzelf als democratisch gekozen teamcaptain leidde de bups aan kisten door het luchtruim. Kwaliteit en spektakel moesten waarborgd worden, dus moest er rekening worden gehouden met een belangrijke factor;

de diversiteit aan deelnemende kisten. (Snelheid, roeruitslagen en aerodynamische limitaties van ieder model) Na dit gedurende de briefing uitvoerig met iedere piloot besproken te hebben en een vragenrondje achteraf werden de motoren gestart of de accu's aangesloten voor een oefenronde.

Het vliegbeeld was uitzonderlijk. Acht kisten die tegelijk loopings trekken en stall turns maken. Dit laat men weer realiseren wat er

zo mooi is aan deze hobby. De wow-factor was erg groot. Na afsluiting werd de landing rustig ingezet. Edoch, ter hoogte van de spoorlijn, bemerkte ik een ramp die zich voor mijn ogen ontvouwde. Mijn Stick reageerde niet langer, op geen enkele control input. Het aanschouwen van een crashend toestel en niets kunnen doen brengt een gevoel van hulpeloosheid. Het leed was geschied en na het bereiken van de crash-site bleek de Stick totaal uitgesmeerd. Ontvanger, servo's en schakelaar waren volledig gesintegreerd. Ik heb nog nooit zo hard gelachen... Wat een trieste aangelegenheid moest zijn werkte op de lachspieren; het rouwproces trad niet in zoals verwacht. Ach, go on and live on as they say. Wat me dieper frustrereert is de onbekende zonde die ik begaan heb in het leven om deze karma te mogen ontvangen...

Wel duidelijk is dat er nooit meer een Orange ontvanger door mijn handen zal gaan. Voor de tweede keer is goedkoop duurkoop gebleken met een kapot toestel als resultaat.

Een enig verzachtende omstandigheid is dat ik vandaag niet de enige pechvogel ben geweest. Mijn condoleances gaan uit naar Ron, Tim maar in het speciaal naar Joris. Jullie komen er wel weer bovenop.

Vanavond nieuwe rondes en nieuwe kansen tijdens de zweefcompetitie!